

Dvojni pokop.

Ne hodi dalje, potnik, stoj!
V soteski tam na rébri strmi
Preži ti tolovaj pri grmi.
Ob glavo in denar boš svoj;
Ne hodi dalje, potnik moj!

A potnik stopa, nič sluteč,
Po ozki stezi v nočni tmíni,
In že v soteske je ožini —
Pa tolovaj zavzdigne meč —
In zgrudi mož se krvaveč:

»Zakaj moriš me, oh, zakaj?«
Pa v drugo ropar z jeklom mahne,
In potnik dušo tu izdahne. —
Pretoplje žepe tolovaj
In hoče v goščo spet nazaj.

Pa čuj besede, groza, strah!
»Umoril si me in oplenil,
Zdaj glej, da bodeš v grob me denil,
Sicer te strem kot solnčni prah!«
Trepeče ropar zbegan, plah.

In koplje, da zazná se dan;
Že zadnjo prst iz jame prha,
Kar truplo nanj zbobni od vrha —
Za njim se vtrga groba stran — —
K pogrebu poje — nočni vran . . .

In tolovaj spusti se v breg.
Pa kot nekdo nogé bi vézal
In bi život mu k tlém natézal,
Kot bi primrznil v led in sneg,
Zaman poskuša ropar beg.

In skloni se do črnih tal
In z mečem reže grude zemlje,
Z rokami jih iz jame jemlje.
In méni že, da posihmal
Grob truplu bo prostora dal.

Dovolj je dolg, dovolj širok,
Morilec vanj polaga truplo.
Pa kar zavpije mu osuplo:
»Tako mi grebi grob globok,
Morilec, kot si sam visok!«

Poklekne ropar spet plašno,
In koplje, meč ob skale krha,
Z rokami zemljo vénkaj prha:
Strahú trepeče mu telo,
Duh zbegan, čelo je potno. —

A. H.